

Peder Frederik Jensens prædiken 5. søndag efter påske

Taler

Peder Frederik Jensen
Forfatter

Dato

9. maj 2021

Sted

Sankt Lukas Kirke, Aarhus

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 16, vers 23b-28

1 Han rejste sig.

Sid bare, sagde han. Sid nu endelig ned.

5 Især Peter og Johannes, de to, der havde brugt det meste af en dag på at finde et passende sted til måltidet, virkede urolige.

Hvad andet kunne man tænke sig, tænkte Jesus og rakte frem efter bægeret med vin.

10

Da hun skulle til at løfte bægeret, bemærkede han krummerne ved sin plads.

Han bukkede sig ned og med en hånd skubbede han resterne fra det usyrnede brød sammen, så det dannede en mindre vold på plankebordet. Han kunne mærke, at Andreas betragtede ham. Andreas med det åbne sind, sagde Jesus, og

15 Andreas svarede ja, hvad vil du mig, herre. Jeg vil skåle med dig, svarede Jesus og tog om bægeret. Da han løftede sit glas, lukkede han øjnene, for at smage ordentligt. Han lukkede verden ude et kort øjeblik. Den syrligsøde smag ramte hans tunge og smagsløg. Han sank og så så på Andreas. Andreas så på ham, og da han gjorde det, slog det ned i Jesus, at tre år er lang tid, at det kan føles som
20 en evighed, når man står ved vejs ende, men på den anden side, sagde han så til de forundrede, der ikke havde hørt den første del af sætningen, er tre år bare et øjeblik og alligevel skal det øjeblik var evigt.

Andreas, da jeg mødte dig, gravede du en kanal så lang som et barn i sandet ved
25 søens bred. For enden lavede du en fordybning. I fordybningen lagde du tørt græs og kviste. Jeg forstod først, hvad du gjorde, da du lagde en fisk ned til det

tørre græs og lagde et låg henover. Jeg forstod, at trækket gennem kanalen ville få de brændende kviste til at ulme og at det ville tilberede fisken. Jeg smagte den fisk, og den fisk blev hos mig. Jeg husker din fingre Andreas, dine barkede, grove og brune fingre om det hvide kød, da du lidt efter delte kødet mellem os i rigelige mængder.

Da Jesus havde talt, løftede han glasset og drak med sine venner. Hver og en af jer, sagde han, har jeg set gøre det i gør i denne verden. I gør det godt.

Jesus førte sin langefinger til sine læber og fugtede dem. Han dyppede fingeren i krummerne.

Jeg vil jer det kun godt, sagde han og mærkede tårerne trille på sine kinder.

Judas, sagde han, og Judas rejste sig.

Det er en ny dag, sagde Jesus. Solen er nede, natten kommer.

Judas trak vejret dybt og førte en hånd gennem det stride skæg.

Ved du, hvad jeg netop tænkte?

Judas svarede ikke.

Jeg tænkte: jeg har overvundet verden.

Da han havde sagt det, stillede han glasset fra sig og trak sig væk fra den lille forsamling. De undrede sig, og mens Jesus gik hen mod den murede trappe, der førte væk fra det private indelukke bag Lazarus hjem, kunne han høre dem tale. Som altid var Filips stemme tydeligst. Du, der skal blive glemt, tænkte Jesus, taler nu.

Da han kom op på taget, sad Maria op ad brystværnet. Lazarus hus lå ud mod en dalsænkning, hvor en olivenlund bredte sig, hvor børn og geder og får samlede sig for at finde ind for natten.

Har du? spurgte Maria.

Har jeg hvad?

Overvundet verden?

70 Jesus rakte sine hænder ud mod kvinden, men hun flyttede sig væk fra ham.

Hvad nu? spurgte Jesus.

Jeg spurgte dig om noget, sagde hun.

75

Ja, svarede han og gik frem mod hende. Der går ikke længe, så vil jeg bede for sidste gang.

Maria, der kendte ham, gik tæt på ham. De omfavnede hinanden.

80

Mens han stod tæt på hende, kunne hun mærke hans krop skælve. Temperaturen faldt med solen, men det var ikke det.

Hun strøg ham over håret. Hun kunne mærke ham, hans ånde gennem stoffet.

85

Kom sagde hun og de rejste sig.

Sammen stod de og så ud over landsbyen.

90 Da Johannes og Peter kom for at finde mig her, sagde Maria, havde de været alle steder. Ingen ville tage imod jer, så de tænkte, at her hvor de netop havde tilbragt en aften, og hvor du senest havde gjort det umulige muligt, måtte I kunne være i denne tid.

95 Drengene førte lammene foran sig nede i dalen.

Den brægen, sagde Jesus, værner jeg mig aldrig til. Ved du, at jeg som dreng blev tvunget til at se på slagtingen. Ved du, at det altid var en nabo, der skar halsen på vores dyr. Min far ville ikke.

100

Maria kyssede Jesus og sagde, nu går jeg.

Han slap hendes hånd, og hun gik. Da han løftede sit ansigt mod himlen, hørte

105 han hendes sandaler, der klaskede så karakteristisk mod trappens murede trin.
Som dreng havde han set gamle Isak blande mørtlen derhjemme. Han havde ved
flere lejligheder hjulpet med at bære sten. Stenene blev lagt med forbandt inden
mørtlen blev blandet.

110 Næste dag, sagde Jesus og stirrede mere intenst mod nattehimmels første klare
stjerne, var der en trappe, hvor der før kun var luft.

Kilde

Manuskript taget fra www.sktlukaskirke.dk med tilladelse fra udgiver og taler.

115

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

5. søndag efter påske, Første tekstrække, Lægprædikant, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

120

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/peder-frederik-jensens-praediken-5-sondag-efter-paaske>

125

130

135

140